

РЕШЕНИЕ

№ 37351

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7968** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на С. У. (S. U.), [дата на раждане] в Батарам, Ислямска Република П., чрез адв. М. П., срещу Отказ за издаване на виза тип „С“ (краткосрочна), постановен от Консулско длъжностно лице (КДЛ), пълномощен министър и завеждащ Консулската служба на Посолството на Република България в И., Ислямска Република П..
Жалбоподателят счита постановеният отказ за незаконосъобразен, противоречащ на материалноправните разпоредби, несъответстващ с целта на закона, постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при липса на мотиви. Твърди, че не е взето предвид, че е законен съпруг на българска гражданка, с която е сключил граждански брак, надлежно регистриран в Република България. Сочи, че заявление за кандидатстване за виза е с цел посещение на съпругата му и временно съвместно пребиваване, за което е предоставил всички необходими документи. Позовава се на чл. 8, § 1 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи. Счита, че въпреки предоставените документи Заявлението е отхвърлено с общо, немотивирано позоваване на членове на Визовия кодекс на ЕС, без конкретно обяснение и в противоречие на изискването на чл. 32 § 2 от Визовия кодекс на ЕС, както и на чл. 59, ал. 2 от АПК. Моли съда да отмени отказа. Претендира направените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят редовно уведомен, не се явява лично, не се явява и адв. М. П., която е депозирала молба, в която посочва, че поддържа жалбата, моли делото да се гледа в нейно отсъствие и моли съда да отмени отказа за виза, също така отново претендира разноски.
Ответникът - консулско длъжностно лице (КДЛ), пълномощен министър и завеждащ Консулска

служба на Посолството на Република България в И., Ислямска република П., се представлява от служител с юридическо образование – И. А. – Главен специалист в отдел „Национален визов център“, дирекция „К. отношения“, Министерство на външните работи, която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатското възнаграждението.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № 25000276 от 15.05.2025 г. подадено в Посолството на Република България в И., жалбоподателят С. У., гражданин на П., [дата на раждане] е направил искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване вид „С“.

Към заявлението са приложени: копие от паспорт; копие от лична карта, копие на паспорт на името на С. Л. Ж., [дата на раждане] в К., Копие на Виза от 13.08.2024 г., издадена на С. Л. Ж. с № 880040692285, Копие на застрахователна полица за валидна медицинска застраховка, копие от удостоверение за сключен граждански брак със С. Л. Ж., съставен в [населено място], Област К., обявен за сключен на 19.09.2024 г. в П. граждански брак между С. У. и С. Л. Ж.; Копие на Удостоверение за семейно положение, съпруг/а и деца, изх. № 0972/01.04.2025 г., на [населено място], Област К..

В съдебното производство е изисквана информация от ДАНС относно проведената съгласувателна процедура по подаденото от жалбоподателя заявление, като е представено писмо рег. № М-9448/11.09.2025 г. от ДАНС, в което е посочено, че по конкретната процедура ДАНС не е изразявала становище, няма изготвени писмени документи, които са относими по воденото производство.

Постановен е отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от Консулско длъжностно лице (КДЛ), пълномощен министър и завеждащ Консулската служба на Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., по заявление за виза вх. № 25000276 от 15.05.2025 г.

В постановения отказ за издаване на виза на жалбоподателя със знак „х“ е маркиран следният текст: т. 10 „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл.

9е, ал. 1.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден в писмена форма от компетентен орган, съобразно Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи и Заповед № 10 от 15.04.2024 г. на посланика на Р България в И., ИР П..

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза за краткосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 32, т. 1 от Визовия кодекс. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство. Предвид издаването на оспорения отказ съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден в предвидения стандартен формуляр – Приложение VI към чл. 32, ал. 2 от Визовия кодекс (във връзка с чл. 34, ал. 1 от НРУИВОВР). Формулярът съдържа в 17 точки основанията за отказ по чл. 32 от Визовия кодекс, като в случая е отбелязано тази по т. 10 - предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. Изискванията за това са посочени в чл. 14, ал. 5 от ЗЧРБ: визата за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена за многократно влизане и със срок на валидност до 5 години, когато чужденецът: 1. притежава валиден пътен документ, който му дава право да влезе на територията на Република България, издаден е в рамките на последните 10 години и е със срок на валидност най-малко три месеца след планираната дата на отпътуване от територията на Република България, освен при извънредни обстоятелства или хуманитарни причини; 2. е обосновал целта и условията на планирания престой и това, че разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой на територията на Република България, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства.

В идентичен смисъл са изискванията на вторичното съюзно законодателство. Съгласно чл. 21, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като по-специално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации (чл. 21, пар. 7 от Визовия кодекс).

При така събраните доказателства следва да се обърне внимание, че съставянето на отказа на бланка – формуляр по образец не е основание за нарушение на формата на акта, още повече, че самата бланка предоставя възможност за излагане на „Допълнителни забележки“, в които в случая не е отбелязано нищо. Остава неизяснено коя от представената информация не е надеждна. Липсата на ясни фактически и конкретни съответстващи им логически правни

основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност. В този смисъл съдът споделя възраженията на жалбоподателя, че в оспорения отказ липсват мотиви.

Предвид изложеното, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по - горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна (т. 10). Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт.

Като не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс ответникът е постановил незаконосъобразен отказ. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Посоченото по – горе води до извод, че административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и на съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него.

Водим от горното, актът следва да бъде отменен на основание чл. 172, ал. 2 АПК и преписката да се върне на административния орган съгласно чл. 173, ал. 2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение. Административният орган трябва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 АПК, в размер общо на 800 лв. за адвокатско възнаграждение. По отношение на направеното възражение за прекомерност на разноските от страна на главен специалист И. А. спрямо претендирания от ответната страна размер на адвокатското възнаграждение, съдът намира че е неоснователно. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. Тоест претендираният размер е под минимума в наредбата и не е прекомерен.

Воден от горното, Административен съд София - град, I отделение, 45 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. У. /S. U./, [дата на раждане] в Батарам, Ислямска Република П., Отказ за издаване на виза тип „С“ (краткосрочна), постановен от Министерство на външните работи на Република България/Консулска служба - Посолство в И., ИР П..

ВРЪЩА преписката на консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., ИР П., за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на С. У. /S. U./, [дата на раждане] в Батарам, Ислямска Република П., разноски по делото в размер на 800 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.